

διηγήθημε στην οικογένειά του πώς
το προσωπικό του πλουτίστηκε από
ένα καινούργιο υπάλληλο.

Είχε νομίζει πώς είχε φανεί πο-
λύ γενναιοδωρος προσφέροντάς μου
τρεις χιλιάδες, κι' είχα κι' γώ νο-
μίζει πώς η ικανοποίηση ήταν άρ-
κετή... Μά φαίνεται πώς η Δις
Κλαίρη δέν είχε αυτή τη γνώμη...
Πεθυμούσε καλλίτερα για μένα...
Δέν είν' έτσι γυναικούλα μου;

Και ο Έρρικος «Μαρμλέλ», ση-
κωνόμενος, έκαμε το κύκλο του τρα-
πέζιου και πήγε ν' αποθήσει ένα φι-
λί στην οικοδέσποινα.

—Σās ζητώ συγγνώμη, είπε ά-
πευθυνόμενος σέ μάς γι' αυτή τη
συζυγική τρυφερότητα, αλλά είναι
συνήθεια σέ μάς... Κάθε φορά που
δηγομαι αυτή την ιστορία φιλώ τη
γυναϊκά μου... και να γιατί με προ-
τρέπει κάθε λίγο να τη διγγομαι.

ΣΤΕΛΙΟΣ ΠΟΥΛΙΑΣ

ΑΠΤΗ ΖΩΗ

ΡΗΓΙΣΣΑ—ΣΚΛΑΒΑ

ΧΑΡΙΣΜΕΝΟ ΣΤΟ ΝΙΚΟ ΝΙΚΗ

Μονάχη...

Άπ' όλους που σύψυχα τράβαε
ή ματιά της ή αγαθηρή άπ' όλους
που κέρναν ζωή σταπαλό της τάν-
τίκρουσμα κανέναποτέ δέν της κρατη-
σε μακρυνή σιντροφιά..

Γοητευτική — στο ξεροχώρι σφι
χτέδεται — σά το Προμηθεά στοβράχο
— ή γλυκειά δασ-αλίτσα, προτόβγαλ-
τη άπ το σητάκι τόλοστοργό.

Κάπου την κοιτάξαν. Βατείά ώ-
μοφοχάταχτα μάτια με θεμέε; ύ-
ποσχέεις, γλυκές κι' άπειροστολτες
Χιλιοπεθύμητα άστέριω, στάδειανό
χάος του εσωτέρου κόσμου της.

Θαρεύτηκε. Τάλλα τά ζευγάριω τά
μάτιω που ζεσταίναν σά πουλούλα
—τό φτωχό τó πουλάκι στη κούα
φαλήτσα — άρμαθιαστές άπολύσαν
άχτιδες στο πρωτόχαρο τόνειρο —
— Μύρια χέρια που παιδούλα τη
νανοόρισαν βίφωθήκαν στη λουρίδα
τουράνου — καταγάλανη έλπίδα —
τά μουντά που σιγόσκιζε νέφαλα..

Ταπεινή ή δασκαλίτσα στη χ άση
της, τó χτυποκάρι έπρόδμενε —
γλοκό τού όνειρου αντίλαλο. Άχ!
δέν ήρτε...

Μά τó κλαδάκι άντιστέκεται σέ
γερό φύσημα άνέμου; Και τó χαρ-
τάκι τού δρόμου στο γοργό του
στροβίλισμα; Και τó φύλλο τэдόνα-
μο;

Έσκυψε τó κεφαλάκι άργοκόιμη-
τα. Μά ούτ' ένα όνειρο πετότερο δέν

εταράξε τó παρθενο τόν όπνο τη
δροσάτην εκείνη τού φτινόπωρου
νύχτα. . . .

II

Ήρτε κι' ήάνοιξη. Τόχειλιδονάκι
γύρισε στη ζεστή φωλίτσα. Χαρές
δλόχαρες. Πήρε την άνάσσα ή δασ-
καλίτσα βαθιά. Άξέχαστο κείνο τó
όνειρο. Στοχειωμένα τριγύρω τά
μάτια, τά χέρια τó θύμιζαν. Και τó
χαδούει κεινή. Άπαλά μάπονα ή
δόλια. Άπάκουη στο γλοκόβαρο νό-
μο περιμενε. Μα σάν τι;

Έπρεπε τάχα να προσμένη άκό-
μα;

III

Δουλέτρα περά ύστερα. Σκλάβα.
Μά πάντα γλυκόγελη. Ένα χαμό-
γελο εκεί — ξεσπασμα πόνων κρυφών.
Και τó ρόδο δε σκορπάει χαμόγελα
στο ξερότοιχο άντίκρου που τού κλέ-
βει τη δροσούλα, τάγέρι;

Μονάχη. Κάπου μιá μέρα είδε
έναν ίσκιό στο δρόμο εκεί πλάι της
Ξαφνιαστήκε πέμιαζε στο δικό της
έτόσο κι' άς ήταν γίγαντας κείνος.
Ένας ίσκιος. Ένα τίποτα.

ΑΚΡΟΣΤΙΧΙΑΔΑ

ΧΡΥΣΑΥΓΗ — ΡΟΔΟ

Σταμάτησε στο εύωδιαστό, στ' άπέραντο περβόλι
της ζήσης, που μέσα του ξεφύτρωνε να ρόδο
ήρεμο και άθόρυβο χώρια άπ' τη πλάση δλη
χώρια κι' άπ' τά συντρόφια του, δλομόνο
ύόδο π' άντίς γι' άγκάθια είχε χνουδι
ύπαρχτό ή άνύπαρχτο δε ξέρω ή μόνο:
σταμάτησε ό ποιητής στο ρόδο—στ' άγγελουδι,
άγγελουδι που βαρειά, μελαγγχολα άρρωστευμένο
ύγραίνει με δάκρυα κάπου της ζήσης τó περβόλι
γερότ' χοντας σκυφτό κεφάλι μαραμένο.
Ο ποιητής κι' αυτός με δάκρυα να ύγράνη όχι
— έγραμένο ήταν καλά τó γώμα! — δε σταμάτησε
λαξευτό στο ρόδο—στη Χρυσανγή να άπιθώση
άπ' της ψυχής τά τριόβαθα τó στίχο μόνο!

28—6—1924

Π.

ΠΑΝΤΕΛΗ Γ. ΑΠΘΣΠΕΡΙΤΗ

ΣΟΥΡΟΥΠΟ

Ένώ τού ήλιογεματου άδρη ή πινελιά
τη πλάση δλη μαβιά την έχει ζωγραφίσει
άργα — άργα τού σούρουπου τη σφαλτα
άργοναμπανας βουϊτό τηνε διασκίζει
Κι' ένώ τó κούνημα άκούεται της φυλλοκλάσ
άπ' τά πουλιά, τος έρμουςπίτες, που κοιτάζουν
τά άλογα της πέθιμης της προβοδιάς
με τά βαριά τά πόδια τους τó σούρουπο ταραζουν.

30—6—1924

